

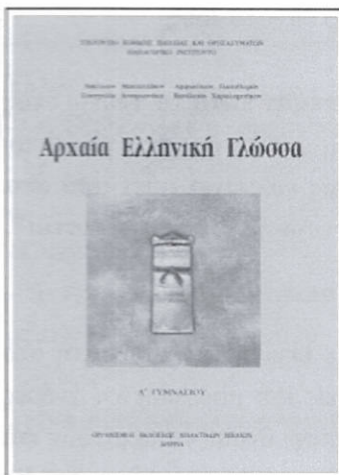
Ενότητα 9η - "Ανυπέρβλητα πρότυπα" | Αρχαία Ελληνική Γλώσσα | Α Γυμνασίου

Αρχαία Ελληνική Γλώσσα Α Γυμνασίου - Ενότητα 9η "Ανυπέρβλητα πρότυπα"

Από σελίδα 68 έως σελίδα 75 στο σχολικό βιβλίο

Μετάφραση κειμένου (σελίδα 68 σχολικού βιβλίου)

Ίσοκράτης, Εὐαγόρας 1-6 (διασκευή)



Επειδή, Νικοκλή, σε βλέπω να τιμάς τον τάφο του πατέρα σου όχι μόνο με το πλήθος και την λαμπρότητα των προσφορών, αλλά και με χορούς και μουσική και αθλητικούς αγώνες, σκέφτηκα ότι, εάν νιώθουν κάτι οι νεκροί για όσα γίνονται εδώ, ο Ευαγόρας χαίρεται που βλέπει και τη φροντίδα σου γι' αυτόν και την μεγαλοπρέπεια των τιμών σου προς αυτόν. Και θα όφειλε πολύ μεγαλύτερη ευγνωμοσύνη, εάν κάποιος μπορούσε να μιλήσει επάξια για τις αρχές του και τις ρινοκίνδυνες πράξεις του· διότι θα διαπιστώσουμε ότι οι φιλόδοξοι και γενναίοι άνδρες κάνουν τα πάντα (φροντίζοντας) πως θα αφήσουν πίσω τους αθάνατη τη μνήμη τους. Και ποιος δεν θα στεναχωριόταν, όταν βλέπει να εγκωμιάζονται αυτοί που έζησαν τον καιρό των Τρωικών, ενώ για τον εαυτό του γνωρίζει εκ των προτέρων, πως, ακόμα και αν ξεπεράσει τις αρετές εκείνων, ποτέ δε θα κριθεί άξιος για τέτοιους επαίνους; Αιτία γι' αυτά είναι ο φθόνος· γιατί μερικοί τόσο μικρόψυχοι είναι από τη φύση τους, ώστε με μεγαλύτερη ευχαρίστηση θα

άκουγαν να επαινούνται αυτοί για τους οποίους δεν γνωρίζουν εάν έχουν υπάρξει, παρά αυτοί από τους οποίους τυγχάνει οι ίδιοι να έχουν ευεργετηθεί.

“

Νόημα

Στο κείμενο που μας δίνεται ο Ισοκράτης απευθύνεται στον Νικοκλή και τον συγχαίρει για τη μεγαλοπρέπεια των εκδηλώσεων με τις οποίες τιμά τη μνήμη του πατέρα του, του Ευαγόρα. Αναφέρει πως ο ίδιος (ο Ευαγόρας) θα χαίρεται αν βλέπει τις τιμές αυτές από τον κόσμο των νεκρών στον οποίο βρίσκεται, αλλά κάτι που θα τον έκανε ακόμη πιο χαρούμενο θα ήταν το να βρεθεί κάποιος να μιλήσει επάξια για τα κατορθώματα του όσο βρισκόταν εν ζωή, διότι κατά τον Ισοκράτη αυτό είναι το νόημα της ζωής των φιλόδοξων και γενναίων ανδρών, η υστεροφημία. Μια τέτοια συμπεριφορά από κάποιον συμπολίτη του είναι σχεδόν αδύνατο να υπάρξει κατά τον συγγραφέα, διότι ο φθόνος των ανθρώπων είναι τέτοιος από τη φύση τους, που αποφεύγουν να υμνούν δημόσια ανθρώπους των οποίων γνωρίζουν το αθάνατο και ξακουστό έργο, και προτιμούν να μιλούν περίφανα για παλαιότερους ήρωες των Τρωικών πολέμων που ούτε καν γνωρίζουν αν υπήρξαν στην πραγματικότητα.

“

Απαντήσεις στις ερωτήσεις της σελίδας 70 του σχολικού βιβλίου:

1) Πώς τίμησε ο Νικοκλής τον πατέρα του; Τι θεωρεί ο Ισοκράτης ότι θα ικανοποιούσε περισσότερο τον Εανγόρα;

Απάντηση: Όπως μας περιγράφει ο Ισοκράτης στο κείμενο του, ο Νικοκλής τιμούσε τον τάφο του πατέρα του με προσφορές, με αθλητικούς αγώνες, με μουσικές και με χορευτικές εκδηλώσεις. Όλοι οι τύποι των εκδηλώσεων αυτών ήταν απόλυτα συνυφασμένοι με τις συνήθειες των αρχαίων Ελλήνων οι οποίοι τιμούσαν τους νεκρούς με τόσο μεγαλοπρέπεια που πολλές φορές ξεπερνούσαν τις τιμές που δέχονταν οι εν ζωή άρχοντες. Τέλος, ο Ισοκράτης επικροτεί την συμπεριφορά του Νικοκλή αλλά εκφράζει την άποψη ότι ο πατέρας του θα ευχαριστιόταν περισσότερο αν κάποιος μιλούσε για τα κατορθώματα του όσο ήταν ζωντανός. Αυτό θα κρατούσε ανεξίτηλη τη μνήμη του και θα του εξασφάλιζε την υστεροφημία που επιθυμούσε.

2) Πώς λειτουργεί ο φθόνος όταν πρόκειται να τιμηθούν τα κατορθώματα ένδοξων ανδρών;

Απάντηση: Σύμφωνα με τον Ισοκράτη ο φθόνος λειτουργεί αποθαρρυντικά στην εξύμνηση ανθρώπων των οποίων γνωρίζουμε και έχουμε ζήσει τα κατορθώματα τους. Αυτό συμβαίνει διότι οι άνθρωποι από τη φύση τους ζηλεύουν τους ένδοξους και ηρωικούς συνανθρώπους τους ή αδυνατούν να κατανοήσουν τη σημαντικότητα κάποιων επιτευγμάτων τους. Γι' αυτό το λόγο προτιμούν να μιλούν με θαυμασμό για τα κατορθώματα ανθρώπων που δεν γνωρίζουν αν υπήρξαν πραγματικά αλλά που τα άκουσαν ή τα διάβασαν από άλλους. Έτσι εξαιτίας της ζήλιας, το σημαντικότερο έργο κάποιων ανδρών αναγνωρίζεται αρκετά χρόνια μετά το θάνατο τους.

3) Ο Περικλής στον Επιτάφιο λόγο που εκφωνεί προς τιμήν των Αθηναίων που έπεσαν κατά το πρώτο έτος του Πελοποννησιακού πολέμου παρατηρεί: "γιατί μέχρι αυτού του σημείου είναι ανεκτοί οι έπαινοι, όταν λέγονται για άλλους, στον βαθμό δηλαδή που ο καθένας νομίζει ότι είναι ικανός να κάνει κάτι από όσα άκουσε" επειδή όμως καταλαμβάνονται από φθόνο για ό,τι τους ξεπερνάει, δείχνουν γι' αυτό δυσπιστία". Να συγκρίνετε την άποψη αυτή με όσα διαβάσατε στο κείμενο του Ισοκράτη.

Απάντηση: Η άποψη που εκφράζει ο Περικλής στο παραπάνω χωρίο είναι κοινή με εκείνη του Ισοκράτη στο κείμενο της ενότητας που βρισκόμαστε. Και οι δύο αλλά και πολλοί άλλοι επιφανείς και μορφωμένοι άνδρες εκείνης τις εποχής είχαν την άποψη ότι ο φθόνος του ανθρώπων είναι τέτοιος που αποφεύγουν να επαινούν και να μιλούν επάξια για συνανθρώπους τους που έχουν πετύχει τόσο σημαντικά πράγματα που οι ίδιοι δεν θα μπορούσαν να τα καταφέρουν. Αντ' αυτού προτιμούν στην καθημερινότητα και στα λεγόμενα τους να επαινούν ανθρώπους οι οποίοι υπήρξαν αρκετά χρόνια νωρίτερα και των οποίων τα αντίστοιχα κατορθώματα δεν ξέρουν καν αν είχαν πραγματοποιηθεί ή αν αναφέρονται μυθικά για αυτούς. Τόσο μικρόψυχοι μπορούν να φανούν οι άνθρωποι από την αρχαιότητα έως σήμερα.



B1. Λεξιλογικός Πίνακας

πάτριος: αυτός που ανήκει ή προέρχεται από τον πατέρα

πατρικός: ο σχετικός με τον πατέρα

ο πατριώτης: ο συντοπίτης

πατριωτικός: ο σχετικός με την πατρίδα

πατρνιός: ο θετός πατέρας

πατροπαράδοτος: έθιμο, συνήθεια ή παράδοση που έχει μείνει από τον πατέρα

πατροφόνος: αυτός που σκότωσε τον πατέρα του

πατρωνυμικός: ο σχετικός με το όνομα του πατέρα

ο, ή άπατώρ: αυτός που δεν έχει πατέρα

όμοπάτριος: αυτός που έχει τον ίδιο πατέρα με κάποιον άλλο

ο φιλόπατρις: αυτός που αγαπά την πατρίδα του

ή φιλοπατρία: η αγάπη για την πατρίδα

άπατρις: αυτός που δεν έχει πατρίδα